

Very soon after your
letter we received
a letter from the
to report of the
of the state of
and the other
in the
and the

Peter Pavlac

NOČNÝ SPEV RÚK

krátka poviedka inšpirovaná piesňami
hudobnej skupiny Brajgel,
jej i s vďakou i pokorou venovaná

1. šťastie

Nie, nechaj ma, o nič mi nejde, nič nechcem, po ničom netúžim, daj mi pokoj, odíď, nepoznám ťa, tak čo ma špehuješ, nevidíš, že chcem byť sama, že tu stojím na okraji mosta, lebo sa dívam do vody, lebo mám rada všetko, čo plyníe, čas, vodu, oblaky, myšlienky, len ich tak nechávam, nech si plynú, je to pokoj, nie nepokoj, je to uvoľnenie, nie krč, sú to záblesky svetiel v tme, tak si daj odpal mladý, lebo si začnem myslieť, že si niečo myslíš, že by si si mohol zle vyložiť tento moment, toto stretnutie, že by si si nebudaj mohol myslieť, že mám v hlave nejaký bordel, alebo čo, ale je to presne naopak, mám to všetko usporiadané, všetko ako má byť, stojím na okraji mosta, dívam sa do vody a cítim sa... Cítim sa naozaj šťastná!

To dievča tam stálo a dívalo sa na mňa. Nechcelo sa zastaviť, stále čosi rozprávalo, mlelo do nemoty. Do nemoty... aké príznačné pre tento moment, aké osudové pre tento môj život.

Čo si sprostý? Čo nič nehovoríš?! To fakt chceš, aby som skočila?

Usmial som sa. Pokýval som hlavou. Ešte stále som jej nechcel prezradiť úplne všetko.

Odíď preč, ty pako, nechaj ma na pokoji, lezieš mi na nervy svojím mlčaním. A to je presne to, prečo som tu, mám rada mlčanie, ale svoje vlastné mlčanie! Nie mlčanie chalanov, čo sa len pozerajú, tvária sa, že sú takí nejakí éterickí a ja potom aby som stále rozprávala, nech nie je trápne ticho. A ty si ticho. A stále si ticho.

Samozrejme, že som ticho.

Mimochodom, vieš, že rada načúvam? Len sa mi nedarí stretávať ľudí, čo mi majú čo povedať. A ty?

Stále som ticho.

A rada spievam...

Zliezla z okraja mosta a pristúpila ku mne.

Si ok?

Tak som jej konečne povedal, ako to je so mnou. Teda... povedal... ukázal som jej to rukami.

Ty si... ty... nerozprávaš?! Ty... nepočuješ?

Jej výraz tváre mi ostal v pamäti ako máločo predtým v mojom živote.

A si šťastný? Teda... nemyslím, že by hluchonemý človek nemohol byť šťastný, len mi tak napadlo, keď si to tak predstavím, ozaj, vlastne, ty ma počuješ?

Naznačil som jej, že veľmi nie. Ale čítam ti z pier. Pošepkal som to, asi, asi je to šepot, neviem, nechcem hovoriť tak, že to cítim v hrdle, vtedy... vtedy sa na mňa všetci tak zvláštne dívajú.

A ako sa „povie“ v tvojej reči šťastie?

Ukázal som. Rukami. A ona konečne stíchla. Ktovie, čo bude ďalej?

2. rieky a jazerá

Bozkávali sa. Ona a jej priateľ. No. Priateľ. „Ten chudák je vážne hluchý?“, spýtal sa jej s pohľadom na mňa. Ona ho zahriakla. Vraj všetko čítam z pier. On sa začal smiať. No a?! Opýtal sa jej, prečo ma sem, do jeho! baru, doviedla.

Ty si pako! To on sem doviedol mňa. Stála som na moste, pozerala do tečúcej rieky! Zastavil ma. Povedal mi, aby som šla za tebou. Aby som to nevzdala, aby som skúsila dať ti ešte šancu.

Mne?! Ty mne chceš dať šancu?! Čo ti drbe?! Buď rada, že s tebou ešte stále strácam čas!

Videl som na jej tvári, že sa niečo zmenilo. Zreničky sa jej rozšírili.

Prečo mi to robíš, prečo mi to rozprávaš? Mala som pocit, že niečo v tebe ostalo, že stále čosi chceš, že bojuješ o mňa, o moju prítomnosť! Že bojuješ o môj hlas!

Choď do riti, čo tu afektuješ?! Ja o nič nebojujem, doliezla si za mnou, ty, čo sa nepamätáš? Mal som koncert a potom si prišla, že to bolo skvelé a mne si sa len páčila, nič viac, len si sa mi páčila, nič viac, lenže ty si doliezala, že chceš spievať so mnou, a ja už vážne nemám na to chuť, na tvoje šance a očakávania a tvoje depky a stavy a plány a prežívania, daj mi pokoj! Ja potrebujem žiť, flákať sa, lietať v sebe, vo svete, nepotrebujem tvoju ruku ani tvoj pokoj ani tvoj hlas! Tvoj hlas je nudný! Je ako hladina otravného tatranského plesa, nepohyblivý a fádny! Nechcem ho už počúvať, nechápeš to?!!

Takže to všetko medzi nami... nebolo naozaj?!

To všetko medzi nami... To všetko... bolo nič! Naozajstné veľké nič!!!

Rozplakala sa a vrhla sa na neho. Bol to útok, aký od útleho stvorenia ako ona, nemôžete čakať. Bol to útok na všetko to prázdno v ňom. Spadla na zem. Akoby cez neho prepadla, ako cez priesvitnú stenu toho ničoho, o čom rozprával. Rozosmial sa ako blázon. A potom to povedal. Naozaj to povedal.

„Vieš čo, vráť sa na ten most.“ Povedal to chladne. Ten závan prázdna som cítil na svojej tvári. Potom sa napriahol a chcel ju kopnúť.

Pribehol som k nemu a jeho nohu zastavil. Vzápätí vystrelila moja ruka k jeho tvári. Videl som už len vypleštené oči jeho priateľov, ktorí sa ku mne blížili. Viac si z toho večera nepamätám.

3. štátny sviatok

Pustite ma k nemu. Nie! Musíte ma k nemu pustiť! Asi kričala, neviem. Stála tam, tak bezbranne našťavaná, kričala na doktora a moju matku. Aj keby som počul, nepočul by som ju. Niekoľko vrstiev hrubého skla, ktoré oddeľovali moju izbu od zvyšku nemocnice by mi to tak či tak nedovolili. Držala niečo v ruke a stále do toho bodala svojím tenkým prstíkom. Moja matka však bola neoblomná. Slečna, vy netušíte o čo tu ide a ja vôbec nie som povinná Vám čokoľvek vysvetľovať. Potom bola chvíľu chrbtom, ale ja presne viem, čo hovorila ďalej, hovorí to deň po dni od momentu, keď nablýskané nové červené auto šoférované mojím pyšným otcom vrhlo sa s celou našou rodinou do víru arogantnej dopravy veľkomesta v deň bezvýznamného štátneho sviatku, hovorí to deň po dni od sekundy, ktorá všetko zmenila, deň po dni od stotiny, čo ma stála brata, otca i sluch. Hovorila tomu dievčaťu, že môj život nie je mojím životom, že nemôže chcieť priblížiť sa ku mne, aby som sa náhodou nestal súčasťou iného príbehu, než je ten môj jediný, tragický, fatálny, smerujúci... k odchodu? To dievča ju vypočulo a potom jej podalo do rúk tú vec, ktorá už musela byť bodaním jej prsta celkom umorená. Kniha.

Dost veľká kniha. Nevidel som cez obväz jej názov. Viem len, že matke povedala, aby mi ju dala. Vraj je to kniha obrazov jej milovaného maliara. V knihe označila jeden obraz. Ten, ktorý najlepšie vystihuje, čo je v jej duši a o čom by raz rada chcela spievať. Moja matka sa na ňu pohľadovo pozrela, tak ako to dokáže len matka dieťaťa, ktoré sa rozhodla uchrániť pred životom. A potom už len dodala: bla, bla, bla...! Dievča sa otočilo a zmizlo. Po chvíli matka vstúpila do mojej izby. V rukách nemala nič. Tak som sa jej spýtal, rukou, ktorú som nemal dolámanú: kde je tá kniha?

Vtedy sa matka otočila a pozrela na okno za sebou. Usmiala sa a pochopila.

Hneď ti ju prinesiem.

4. havrany

Čakal som. Dlhو. Ešte dlhšie. Nekonečný čas čakania na osamelosť. Dynamika zhasínania nemocničných lúčok. Rytmus zaspávania. Tých druhých. Ťažko sa mi dýcha. Ťažká kniha ukrytá na mojej hrudi. Dnes som prestal byť dospelý. Svetlo mobilu mi pomáha vidieť stránky obrovskej knihy. Van Gogh. Akoby som ho nepoznal. Listujem v záplave obrazov, záplave divokých línií, neustávajúceho pohybu farieb. Listujem cez seba, dynamika prítomnosti, bolesť v ruke, zlomené rebro, natrhnuté ucho. Mám natrhnuté ucho. Smejem sa. Nie som to už ja. Do života človeka, ktorý už bol mŕtvy sa dostal závan života. Nepočujem, nerozprávam, ale ešte žijem. Alebo... opäť žijem? Moment. Počkať. Záložka, lístok, odkaz... Havrany nad obilným poľom. Čítam odkaz toho dievčaťa pre mňa:

„Toto som ja. Nebo noci, pole dňa a havrany, ktoré kričia môj nepokoj, kričia o tom ako deň a noc utopia sa do seba a ponoria ma do ticha. Ozaj, tento obraz vraj Van-Gogh namaľoval ako svoj posledný pred tým, ako sa rozhodol zomrieť. Tiež som sa naň nedávno dívala. A potom si sa zjavil na moste ty. Vedel by si mi, prosím, pomôcť

zaspievať ten obraz?“

Vedel som len jedno. Nepokojnepokojnepokoj! Dnes v noci zaspím, dnes zaspím!!! Keď začujem melódiu toho obrazu, zaspím! Musím zaspať!

Takže... dnes v noci... opäť nezaspím?

Ale niečo sa stalo.

A ja som zaspal.

5. tajná láska

V nemocnici sa už neobjavila, aj keď si myslím, že to zariadila moja mama. Úzkostlivá šesťdesiatnička, ktorej cez prsty unikajúci život sa sústredil len do jediného bodu programu. Staráť sa o ten môj, ešte rýchlejšie cez prsty unikajúci život. Aj tak sa jej to nepodarí. A ona to vie.

Po dvoch týždňoch a mojej vyslovene vydretej žiadosti o reverz som konečne nemocnicu opustil. A začal som pátrať. Most, bar, priatelia, opisy, fotografie, prosby, zúrivosť a zúfalstvo. Začal som chodiť na ten most, dívať sa do mútnej hladiny plynúcej rieky, premýšľal som nad jej prosbou a kdesi v hlave sa mi opäť objavili akési tóny, známe, ale nezreteľné. Ako ju nájdem?! Musím ju nájsť!

A vtedy som zbadal kameň. A pod ním kúsok zožltnutého, dažďom poznačeného papiera. Srdce bije na poplach. Odkaz! Ďalší odkaz!

„Tvoja matka ma už k tebe nepustila. Nepovedala mi ani Tvoje meno. Tak si ho nepoviem, dobre? Nikdy, dobre? A ak by si ma hľadal, zahraj sa na detektíva-agenta. Dám ti len jednu indíciu: najsladšie napĺňanie, najsladšie vyprázdnenie.“

Srdce bije na poplach. Vidím jej úsmev, vidím jej smiech, ako píše tento odkaz... musím sa toho smiechu dotknúť. Ani na sekundu som nemal pochybnosť, kde ju mám hľadať.

Ale ona sa nesmiala. Stála oproti nesmierne nesympatickému človeku, šéfovi najlepšej čokoládovne v meste, so slzami v očiach, v rukách niekoľko bankoviek. On sa len ironicky usmieval, hnusne a pohrdavo. Videl som na jeho perách len jedinú vetu: „A čo by si chcela za umývanie hajzlov?!! Navyše zlé umývanie hajzlov!“

Ale ja tie peniaze potrebujem, do riti, z čoho zaplatím nájom, kde naberiem prachy na jedlo?!!! Kričala na neho.

Vtedy som ju chytil za ruku. Ona sa mi vytrhla. Nie, nejde so mnou, rieši tu oveľa väčší problém. Opäť som ju chytil za ruku. A vtedy som pred ňou prvý krát prehovoril.

„Mám pre teba tú hudbu.“ Ja viem. Nemusel som to urobiť. Nemal som to urobiť. Ten chlap dostal záchvat smiechu. Ukázal jej, či som dementný, lebo tak divne rozprávam. Ja viem.

Videl som na jej tvári, že sa hanbila. Za mňa. Za môj hlas. Za hlas nemého človeka.

Pomaly si vytiahla ruku z mojej. Chvíľu váhala. A potom sa na mňa pozrela a povedala:

„Povedz mi to rukami.“

Tak som jej to povedal rukami: Mám pre teba tú hudbu.

„A odteraz...“ Zasa váhala. Ťažko dýchala. „A odteraz rozprávaj len rukami, dobre?“

Otočili sme sa a vykročili spolu.

Ja viem, že ten chlap z čokoládovne sa odporne smial.

Počula ho však len ona.

6. melanchólia

Sedeli sme na brehu jazera. Aké banálne. Pred chvíľou prestalo pršať a kdesi na pozadí našich pohľadov zjavila sa dúha. Aké banálne. Premkla ma bytostná únava. A bude to len horšie. Aké banálne. Otočila si svoju hlavu k svojej tvári a začala rozprávať.

Nechcem sa s tebou stretávať, dobre?

Nerozumel som jej. Sadla si na kameň, a oprela si hlavu tak, že lakeť mala položený na kolene. Vyzerala zamyslene. Vyzerala ako bytosť z Dürerovho obrazu Melencolia. Pozrela na dúhu a potom zasa na mňa. A rozprávala ďalej:

Som zlý človek, nemyslím na druhých, riešim seba, svoj život a prežitie a do toho sveta nepatrí nikto iný. Teraz už nie. Ďakujem ti, pomohol si mi odpútať sa od toho hajzla, aj teraz si mi pomohol, ale ja nechcem, aby si mi pomáhal.

Pochopil som. Ukázal som prstom na oblohu. Ešte niekoľko dní ju bude vidieť.

Kométa? Ukazuješ na kométu?

Vraj má priniesť apokalypsu.

Myslím, že by to bolo pre všetkých lepšie.

Naopak. Milujem život.

Nesúhlasila. Myslím, že by sa táto planéta mala od ľudí očistiť. Dostali sme ju na pokraj záhuby. Tým, že sme na ňu priniesli toľko bolesti, toľko nenávisť, toľko neschopnosti byť empatickými. To je najväčšie zlyhanie civilizácie! Ale Zem si nezaslúži byť zahubenu. To my, len my!!!

Opäť som videl slzy na jej tvári. Vzal som ju za ruku a doviedol k malému domčeku pri jazere. Mal plochú strechu. O jeho stenu bol opretý rebřík. Vyliezli sme na strechu. Miloval som toto miesto. Akoby existovalo mimo priestor a čas. Bolo to jediné miesto, kde sa mi občas podarilo zaspáť. Jazero, dúha, lúče slnka, kométa a odrazu príliš veľa pokoja. Príliš veľa blízkosti.

A tam sme sa prvýkrát milovali.

7. krídla slávy

A potom sme sa milovali v tráve, a potom sme sa milovali v lese a potom sme sa milovali v parku a potom sa ma unavená spýtala, či nechcem spať? A ja som povedal, že... nie.

Zaspala na mojej hrudi.

Nebolo ráno, nebol deň. Viem len, že som doteraz nežil. A odtiaľto?

Nepamätám si, či som v živote videl krásu, ktorá by ma dojímala viac, než pohľad na to dievča spiace v mojej posteli, dýchajúce molekuly vzduchu čo zdieľame v spoločnej nádeji, že tento moment sa neskončí. V mojej nádeji.

Keď otvorila oči, bol už podvečer. Nikto z nás si to nevšimol. Spýtala sa ma, či môže počuť tú hudbu, ktorú som pre ňu objavil.

Dal som si prst na ústa a opäť ju kamsi vzal. Šli sme tam dlho. Oveľa dlhšie, než som si myslel. Šli sme veľmi vysoko, po cestách a chodníkoch, na drevenú rozhladňu, kde som už nebol storočia. Nepýtala sa, kam ju to ťahám, dôverovala mi.

Výhľad z nej bol nekonečný, na všetky strany, ako počet slov, ktoré som chcel rukami vysloviť v tomto jedinom okamihu.

A potom som sa jej spýtal, či chce byť slávna. Ona mi nerozumela. Slávna speváčka. Chce, samozrejme, že chce, sláva je jediná skutočná nesmrteľnosť a ja chcem byť nesmrteľná, povedala. Aspoň na chvíľu.

A potom mi chcela dať pusu a ja som sa odtiahol. Zasa mi nerozumela. Počul som tóny, ktoré sa objavili v ten večer, keď som... konečne zaspal. A ona sa spýtala, prečo som taký záhadný stále, hovorím tak čudne, akoby som chcel, aby si myslela, že mám nejaké tajomstvo. A mám?

Chceš počuť tie tóny? Chcem, samozrejme. Usadila sa na drevenú podlahu vrcholu rozhladne, akoby sme šli pozerať finále nejakých majstrovstiev zemegule. Vložil som mobil z vrecka, otvoril hudobnú aplikáciu a zahral niekoľko tónov. To bolo všetko.

Ona sa chvíľu tvárila vážne a potom vybuchla do smiechu. Teraz som nerozumel ja. Nebolo to ok? Ale jasné, že to bolo ok, hovorila a smiala sa ďalej. A prečo sa smeje, spýtal som sa jej.

Chcem to naozaj vedieť? Chcem. A ona mi zahanbene, ale s úsmevom naznačila, že som v tej hudobnej aplikácii mal nastavené tóny-prdenie. No čo už. Začal som sa smiať aj ja.

A potom začal fúkať zúrivý vietor a zachránil ma. Vyskočil som na zábradlie rozhladne

a oprel sa oň. Oprel sa o vietor. Hudobník zo mňa asi nebude, ale počul som, že keď sa človek oprie do vetra, narastú mu krídla.

Bol som celkom opojený pocitom, ktorý ma niekam unášal. Až tak, že som si nevšimol, ako na mňa kričí, ľahala ma dolu, trhala rukou, šatami, mala o mňa strach. Nevidel som jej slová. Možno som ich ani nechcel vidieť.

Keď som zoskočil k nej, silno ma objala. Povedala, aby som to už nikdy neurobil.

Zachránila som ňu. Ako pred pár týždňami ty mňa.

Mňa nič nemôže zachrániť. Povedal som. A vzápätí som to oľutoval.

Ako to myslíš?

Nechceš, aby ti raz narástli krídla slávy? Ja viem, ako to dosiahnuť.

Ako myslíš to, že ňu už nič nemôže zachrániť?! Nechcela sa dať nachytať a ja som vedel, že tento moment raz príde. Len som si myslel, že ho dokážem odďaľovať oveľa dlhšie.

Si si istá, že to chceš počuť? Tak si radšej sadni.

8. pena dní

Keď sa vtedy dozvedela moju diagnózu, snažil som sa to zľahčovať. Evidentne nie som ten typ, ktorého by planéta Zem chcela nosiť na svojich pleciach. Najskôr prídem o polovicu rodiny pri automobilovej nehode, stanem sa sluchovo postihnutým a napokon sa dozviem, že som nositeľom vzácnej degeneratívnej poruchy mozgu zvanej fatálna familiárna insomniá. FFI.

V ten večer odo mňa ušla. Vedel som, že sa to stane. Nebránil som jej.

A vtedy som si prvýkrát položil otázku, či to, čo som posledné týždne prežíval, už nie je jeden zo sprievodných javov mojej smrteľnej choroby. Že nič z tohto sa nedeje a ja už halucinujem v bdení. Ako desivo to znie. Jedinou smrteľnou chorobou človeka je život a ja tú chorobu tak strašne milujem. Neviem žiť bez života.

Už niekoľko týždňov som nespal a cítim sa naozaj unavený. Veľmi unavený. Napriek tomu som oveľa vnímavejší k detailom, ktoré ma obklopujú. Aj keď, sú tu naozaj? Moje koktajúce ruky, zábery, vrásky a jazvičky, odraz lampy na stene, stovky maličkých mušiek, ktorým nezávidím ich krátky život, čo je v mojej pozícii asi vzájomné.

Vnímal som aj matku, ako vchádza a vychádza z mojej izby, a len mechanicky som si už nevyšiel, ako sa na mňa pozerá. Na posledného človeka, ktorý jej ostal a ktorý je už tiež na odchode.

Lenže to dievča sa proti všetkým zákonom fyziky vzťahov na druhý deň naozaj vrátilo. Pod pazuchou si niesla niekoľko desiatok stránok vytlačených z internetu. Videl som, že ak sa niekde niečo čo aj len heslo o mojej chorobe, ona o tom už vedela. Evidentne nespala celú noc.

A rozhodla sa ma zachrániť. Tak veľmi unavená.

A nepochopila, že ja nechcem, aby ma zachránila.

Začala tým, že ma položila do postele a začala ma uspať.

Musíš spať, hovorila mi, musíš sa pokúsiť zaspáť! Oddýchnuť si, aby ťa nezmorila spánková deprivácia. Nabrala už aj slovník. Áno, spánková deprivácia spôsobí, že človek

s mojou diagnózou časom začne od únavy halucinovať, nemôže spať, nedá sa spať, to je podstata diagnózy, na konci ktorej je demencia, kóma a smrť. Bez šance. A ona zasa rozprávala.

Nie, nechaj ma, o nič mi nejde, naozaj o nič, všetko sa dá zvrátiť, ty si to už raz dokázal, dokázal si ma na tom moste zastaviť, ukázať mi šancu, možnosť, teraz to musím urobiť ja, teda nemusím, chcem to urobiť, lebo si človek, akého by táto Zem mala velebiť, teda možno nie Zem, ale ľudia okolo teba...

Nechal som ju hovoriť.

A potom som ju zastavil a spýtal sa jej: Vieš, čo chcem viac, ako žiť?

Odvrátila sa. Nečakal som od nej odpoveď, preto som pokračoval.

Chcem len milovať.

Stále bola odvrátená. A ja som ďalej rozprával iba rukami. Lebo som vedel, že pohyb mojich rúk nepočuje.

V ten deň, keď som bol na moste a zachránil jej život, som sa dozvedel o finálnom prograse svojej diagnózy.

Boli sme tam obaja kvôli tej istej príčine.

A dnes?

Vtedy sa konečne otočila a poprosila ma, aby som to povedal svojim hlasom.

9. duša sa lásky nebojí

Vieš, že duša sa lásky nebojí?

Neviem, či mám dušu. Nikdy som ju v sebe nepočula.

Nárok nepočuť tu mám len ja. Spevávajú, čo nepočula svoju dušu? Neblázni.

Tak dobre, trochu klamem. Mám strach z toho, že rozum ma zastaví.

Tak ako teraz?

Tak ako teraz. A ty... už naozaj nikdy nezaspíš?

Nie.

A...

Teraz ja.

Ok.

Si tu? Naozaj?

Naozaj.

So mnou?

S...

10. koza rohatá

Viem, že stála za dverami mojej izby a dýchala cez slzy. Neviem, odkiaľ to viem. Otvoril som dvere. Stála tam moja matka a dýchala cez slzy.

V ten večer to dievča do mojej izby neprišlo. Stálo pred zrkadlom u seba doma a premýšľalo, koho neznáša viac. Seba, zrkadlo, alebo tie poháriky, ktoré do seba súkalo. Jeden za druhým. Koza.

A potom vyrazila do ulíc. Nepočítala stretnutia, podniky, ľudí, nepočítala útoky svedomia, keď svoje vedomie zalievala stále väčším počtom panákov.

Keď nadržanom kráčala po ulici, zlomil sa jej opäťok. Krívajúc dorazila pod okno mojej

izby. Musela vedieť, že nespím, musela vedieť, že sa dívam spoza záclon. Pozoroval som na nej všetky detaily. Prach ciest na poranenej nohe, rozmazaný rúž, opuchnuté oči, ruka zvesená cez hranu lavičky, dvíhala sa jemne v rytme jej dychu.

Bolo ráno. Sedela na lavičke a čakala. A ja som si sadol k stolu a začal písať. Neviem, či to bola báseň, alebo len vety, pocity, dojmy, závraty duše nad priepasťou bez dna... ó aké poetické!

Počet pokrčených papierov naplnil kôš v kúte mojej izby.

Pozrel som von. Ešte stále tam sedela. Nepremýšľal som dlho. Siahol som do koša, vybral náhodne jeden z papierov, dal si ho do vrečka a vykročil za ňou.

Už nikdy do mojej izby neprišla.

Už nikdy som sa do svojej izby nevrátil.

11. tetované na duši

Našli nás asi po piatich dňoch. Nebránili sme sa, vedeli sme, že raz to bude musieť prísť. Moja matka sedela uplakaná v kúte vyšetrovacej miestnosti, na polícii, v mestečku uprostred ničoho. Policajť ťukal do starého písacieho stroja, ako zomierajúca straka, čo píše svoj unavený testament. Matka mlčala.

My dvaja s dievčaťom sme sedeli oproti policajťovi a diktovali výpoveď. Áno, ušli sme z domu, spolu, ja od matky, ona od nikoho. Ja kvôli svojej nastávajúcej... smrti, ona kvôli môjmu životu. Ja preto, lebo som už nedokázal rozlíšiť skutočnosť od bdelého sna, ona preto, aby mi pomohla posledné záblesky reality urobiť znesiteľnejšími.

Policajt si posunul spotené okuliare smerom k čelu a potom prestal písať. Vy si zo mňa robíte prču?

Obaja sme vybuchli do smiechu.

To osud si urobil prču zo mňa, ujo. A vtedy ona vytiahla ten papier, ktorý za posledné dni vytiahla už toľkokrát a začala čítať. Moje slová. Nepočul som ju, ako by som mohol, však? Čítil som však každé jedno slovo...

„Každú ranu, každý vzťah
Každú drámu, každý krach

Sklamania z lásky
Magnetofónové pásky

Každú krivdu, aj svoju vinu
Či nepodstatnú volovinu

Kamióny plné krásy
Moje ostrihané vlasy

Každý svoj sloh, každý rým
Aj všetko, čomu neverím

Prvý bozk a prvý sex
Kvapky vína na index

Žúry, kde sme sa smiali
Aj tie, čo za hovno stáli

Davy ľudí, krajiny
Všetkých mŕtvych z rodiny

Všetok premárnený čas
Svoj vykričaný hlas

Každý nádych
Každý výdych

Aj to, čo nik netuší
Mám tetované na duši!“

Jako?! Spýtal sa ešte raz policajt.

Zahmlilo sa mi pred očami. Pred pádom ma zachránila ona.

A potom som už len písal. Až do konca.

Pre ňu.

12. zamatová odysea

Čo všetko sme mohli ona a ja v živote zažiť a nezažiť?

Mohli sme len tak kráčať, spolu, dňom, či nocou a hľadať východisko z nezmieriteľných konfliktov manželských hádok. Každý sám, nadurdený na to, ako nám ješitnosť bráni slobodne zas a znova prejavíť si lásku.

Mohli sme sa stréatavať večer pri stole, kričať na naše nádherné deti tie frázy, ktoré vám o pár chvíľ prídu tak šialene zahanbujúce, ale neurobíte ten krok, lebo strácate nádej aj silu, že je ešte niečo viac, než toto banálne väzenie ega.

Mohli sme cestovať po svete, spoznávať seba cez poznanie toho, čo vidíme, aby sme sa pokúšali rúcať múry medzi nami, ktoré vyrástli tak nenápadne, ako nenápadne sa vytratila sloboda okolo nás a nahradila ju anarchia v každom detaile každej jednoduchej sekundy našich životov.

Mohli sme mlčať dlhé hodiny, ležiac pri sebe a hľadajúc v tom tichu a nemej nemožnosti sa vysloviť aspoň ruky toho druhého. Nie, nič by sme už nenašli, je to utópia, aj tie ruky sa už stratili v prázdne, už prestali rozprávať, lebo aj dotyk je už prázdny.

Mohli sme... ešte veľa vecí.

Nič z toho sa však nestalo a nestane.

Keď som odišiel, ako hovorievala moja mama, nenechal som to dievča samé. V nemocnici, tie moje posledné dni, v nekonečnom prúde bdenia ponoril som sa do života a začal písať. Básne, texty piesní, neviem, čo to bolo, ale tak ako som nikdy neobjavil v sebe žiaden tón, slovo sa pre mňa zrazu stalo nástrojom. Písal som pre ňu, aby tie slová mohla hovoriť, spievať, jej hlasom, ktorý neopíšem, lebo som ho nikdy nepočul.

Nemám však pochybnosť, že ten hlas je krásny.

Boli to desiatky popísaných stránok, desiatky obrazov, metafor, detailov z našich stretnutí, koncentrát obyčajnosti, ktorý vyrástol z jedného banálneho stretnutia na moste.

Písal som rukou.

Lebo len moje ruky dokázali rozprávať.

Keď začala tie texty neskôr spievať, niečo sa zmenilo. V nej. Lebo vraj len moje ruky dokázali dať tomu unavenému bordelu v nej aspoň aký taký poriadok. To boli jej slová. Vraj.

Viem, že keby som tam bol, bol by som na ňu pyšný.

Viem, že keby som tu bol, bol by som na ňu pyšný.

Kráčali by sme spolu tmou, ktorá by sa jedného dňa stala svetlom a ja by som konečne zaspal.

Nechcem skončiť.

Ale musím.

Zaspal som.

Konečne.

V Pezinku, 24. 7. 2016

V texte sú použité názvy piesní hudobnej skupiny Brajgel, snaha o ich porozumenie, rovnako i úryvok z piesne Tetované na duši, napokon, celý text je len mojou drobnou osobnou Odyseou svetom tejto hudobnej skupiny.

A ja za ňu ďakujem.

